Política | Bel Olid | Actualitzat el 20/09/2018 a les 21:00

No vull commemorar res més

«Vull que siguem milers a seure a fora les presons, fins que hagin d'obrir-les i fer-ne sortir tots els que hi són injustament»

Fa un any que sortíem al carrer convocats per nosaltres mateixos. Volaven els missatges, marxàvem de casa o de la feina. Ens repartíem per allà on hi havia escorcolls, o intents il·legals d'escorcolls. Sortíem al carrer i fèiem de barrera, perquè el poder no el tens, te'l donen. I si érem molts a no reconèixer el poder de la força bruta, la força bruta no tenia cap poder. Em demano on és aquell aprenentatge, ara mateix. Si ens n'hem oblidat, o si l'emprem només l'onze de setembre per fer accions que semblen més performances que no pas mostres de força polítiques.

Aquella nit, Jordi Cuixart i Jordi Sánchez van demanar a la gent que tornés a casa, que mantinguéssim el caire pacífic del que havia anat passant durant tot el dia. Que la violència no ens fes perdre la raó que ens havíem guanyat a pols. Són a la presó, ara. Des de fa gairebé un any. I, sabeu què? No ho vull commemorar.

No vull que arribi el dia que faci un any que Cuixart i Sánchez siguin a la presó. No vull sortir a manifestar-me, no vull cridar contra la injustícia. No vull. No vull que faci un any que ens van prendre el pèl amb la falsa proclamació de la república, no vull que faci un any que en comptes d'encerclar el Parlament ens van enviar a la Plaça Sant Jaume i vam creure, com a bons ciutadans i revolucionaris de pacotilla que som.

No vull commemorar l'u d'octubre, com si fos el part d'un nadó que ha nascut mort i recordem. Hi vam posar la pell, en aquell part. Hi vam posar la vida, la il·lusió i la por. Hi vam posar el més valuós que teníem i ens en vam sortir. No vull haver-ho de repetir, i sobretot no vull commemorar que ho vam fer i que, de moment, ha servit de ben poc.

Vull deixar d'anar a la feina com si no passés res. Vull deixar d'evadir-me en vacances, mentre n'hi ha que no tenen llibertat de moviment. Vull deixar de comentar la situació política lamentable en què estem mentre faig una cervesa amb les amigues, i passar després a les notícies sobre amants o feines noves. Vull deixar de viure, que s'aturi el món. Com quan t'enamores, però al revés.

Vull que siguem milers a seure a fora les presons, fins que hagin d'obrir-les i fer-ne sortir tots els que hi són injustament. Vull que no tinguin treva els injustos. Que sempre els segueixi algú amb un cartell que els recordi qui són, què fan, i per què. Vull que aquest temps de «qui dia passa, any empeny», no corri més. Vull que s'aturi tot fins que hi siguem totes.

No és gens adult, això que demano, ja ho sé. O potser sí. Potser és la cosa més adulta que podem fer els que volem la independència, si és que la volem de debò i ens ho creiem.